

ниското, пристигваме една възмалка могила, ето пенадѣйно се зачу човѣчески гласъ и ний видѣхме тоя си часъ трима-четирма конника, които на часътъ се извъртяха отъ западната ѝ частъ и ни извикахъ: «Стой, какия ви Болхаре или Турки!» Ние се запрѣхме и тии ни зеа кругомъ съ коньетѣ си; та ни распитвахъ отдѣлно кой какъвъ е, като имъ казахме: че единий е свиященникъ, другий учителъ, а другитѣ двама земледѣлци людие. Като имъ чухме гласътъ ушлашихме се; пѣ отъ друга страна твърдѣ много се зарадвахме, дѣто първи пжтъ чуваме и виждаме русситѣ и то въ единъ усамотенъ край прѣвъ пощъта въ нашето отечество. Подиръ чуваме да си говорятъ по русски: Болхаре, Болхаре, безъ да знайте, що ще става за напрѣдъ съ насъ и повторно като ни попитахъ има ли турци на близу или не; разбрахъ че нѣма и тогава се успокоихъ пакъ покрай могиалката съ коньетѣ си. Сетнѣ ни зеа та ни прѣдадохъ на втората стража, която бѣше отвѣдъ рѣката, и ний като пристигнахме, спрѣха ни тамъ до разсъмование да ни видятъ какви сме; та спрѣхме вече пжтуванието си и сѣднахме да си попочинемъ и отморимъ. Зората вече зе да се червѣнѣе на Истокъ, та се разбра, че скоро ще да се съмне вече, трѣбва поне мѣничко да си подремнемъ. Азъ отидохъ до единъ кръстець и се опрѣхъ до него да си позасна малко; нѣ виждамъ че хората отъ селото съ колята си зеа да возятъ снопи безъ четъ, безъ смѣтка; защото били турски отъ чифлицитѣ и нѣмало сега кой да имъ дири, като вече сега дошле русситѣ та сж вече въ тѣхното село тая нощъ, што нѣма отъ що да се боятъ. Другъ единъ пристигна отъ селянитѣ, който, като го распита попъ Станчо за станалото, какъ и кога сж дошли русситѣ, много ли сж биле въ Стара-Загора? Защото ний имаме намѣрение да идемъ да ги видимъ! Той му отговори, че не трѣбва да ходите тамъ да се трените; защото тии сж до 20 хиляди и още чакатъ до толкова; така што, поспете си сега, та щомъ се съмне хайдѣ съ войската, която е тукъ и ще заминува за Кара-Булякъ и за Сейменъ-Търново. Ний като подъ арестъ стояхме и подрямнахме додѣ се съмне хубаво и като се раз-